

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 22 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 84

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιλβα, (τέλος). — Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρύλου Μερουδέλ. —
ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ. —

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασίλισσας τῆς Ρωμανίας.

[Τέλος]

Τὴν παρετήρησε στιγμὰς τινὰς μετ' ἀορίστου βλέμματος, εἶτα ἤρχισε νὰ γράφῃ, ἀλλ' ἡ γραφὴ ἐτρεμεν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ μετὰ μεγάλου κόπου κατῴρθησε νὰ γράψῃ μικρὰν ἐπιστολὴν.

Ἡ Βέρθα ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου· ἀλλ' αἶφνης ἔστη, καὶ γονυπετήσασα ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔτεινε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν ἀδελφόν, καὶ ἐτραύλισε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ δακρύων :

— Ράλφε !... δὲν θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους πλέον ... θὰ ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ παρηγορητικῆς τινος λέξεως ... ἄνευ συγχωρήσεως ;...

— Καὶ ἤθελες μὲ πιστεύσει, ἂν σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς σέ ἐσυγχώρησεν ; !...

— Θὰ ἀπολεσθῶ λοιπὸν πλέον διὰ παντός ; !...

— Ὅχι, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι μέγα... Ἐλπίσον ! ! !

Ἡ κόρη ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν της ὀλοφυρομένη, καὶ μετὰ κλονιζομένου βήματος ἀπεμακρύνθη, ρίπτουσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της τελευταῖον βλέμμα ἀγάπης καὶ θλίψεως.

Ὁ Ράλφος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἤθελέ τις εἶπει ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς ζωῆς δὲν ἐνεψύχουν πλέον τὸ σῶμά του... Ἡ χαραυγὴ εὗρεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ πνεύματος νάρκην... Μία θλιβερά ἐν τούτοις μεταμόρφωσις εἶχε φανῇ ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ προσώπου του... τὸ θαλερὸν τῆς ἡλικίας εἶχεν ἐκλείψει... Ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφαί-

νετο σθεσθεῖσα, δύο ρυτίδες ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἀντὶ τῶν μελανῶν τριχῶν, αἵτινες περιέβαλλον τὴν προτεραιὰν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἶχεν ἤδη τοιαύτας πυκνάς λευκάς ὡς ἡ χιών.

Ὅτε συνῆλθεν ὁ δυστυχὴς μάρτυς, ἀνετριχίασεν, ἐνθυμηθεὶς τὰς τρομερὰς τῆς νυκτὸς ἀποκαλύψεις, ἀμέσως δὲ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καταθέτων τὰ τῆς ἀθωότητος τῆς Βαρβάρας, καὶ ζητῶν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς χάριν, ἦν προθύμως οἱ δικασταὶ παρέσχον· τοσοῦτον ἐθεωρεῖτο ἅγιος, ὥσπερ ὁ λαμπρὸς κύκλος ἐφώτιζε τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ιερέα, ἀληθῆ προσωποποίησιν τῆς ἀρετῆς, αὐταπαρνήσεως καὶ καθήκοντος.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ράλφος ἐγκατέλειπε τὴν πόλιν — εἶχε κατορθώσει νὰ σταλῇ ἱεραπόστολος εἰς Ἀφρικὴν.

Ἡ πανώλης ἐμάστιζε τὰς δυτικὰς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, καί, ὡς ἀληθὲς δικτῦον, περιέβαλλε διὰ τῆς νεκρικῆς τῆς σινδόνος πόλεις καὶ χώρας, πανταχοῦ δὲ ἠκούε τις τὴν ἀποθαρρυντικὴν ἡχὴ τῶν δακρύων καὶ τῆς οἰκνῆς... Ὁ τρόμος εἶχε κυριεύσει τὰς ψυχὰς ὅλων, ἡ δὲ θλίψις κατεῖχεν ὅλα τὰ πνεύματα, ἡ ἀπελπισία εἶχε στερεύσει πᾶν, ἐλῆους, οἴκτου ἢ φιλανθρωπίας αἰσθημα.

Εἰς τὴν πόλιν Α... ὁ τρομερὸς λοιμὸς εἶχε διαδοθῇ ἐπὶ πολὺ... ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερησίων θυμάτων ἦτο ἀναρίθμητος, καὶ ὁ τρόμος εἶχε τοσοῦτον καταβάλλει τοὺς κατοίκους, ὥστε ἦσαν ὡς παράφρονες... Ἐν μέσῳ τῆς ἡλιθιότητος καὶ τῆς ἀποναρρώσεως, ἐξ ὧν κατεῖχοντο οἱ κάτοικοι, εἶχον καταστῇ περιδεεῖς καὶ τυφλοὶ ὑπὸ τοῦ φόβου... εἰς μόνος ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀπολέσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν σταθερότητα καὶ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του καὶ τῶν πράξεών του... Οὗτος ἦτο ὁ Ράλφος, ὅστις

ἀκαταπόνητος ἐν τηλικαύτῃ καταστροφῇ, ἐφαίνετο πανταχοῦ, ὅπου ὑπῆρχον δάκρυα, ὅπως ἀπομάζῃ αὐτά, ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ παρעureth, περιθάλψῃ καὶ παρηγορήσῃ... Ἐν τῇ ἀπείρῳ ἀγαθότητι τῆς ψυχῆς του εἶχε πάντοτε λέξεις, ἀρπύζοντας αὐτὰς ἀπὸ τῆς πίστεως ἱεροῦ καὶ θεοῦ ἔρωτος, αἵτινες οὐ μόνον ἐνεψύχουν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἐγαλθάνιζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τοὺς κατατεπονημένους καὶ τεθλιμμένους ἐκείνους κατοίκους, καὶ πλείστοι τῶν ἀποθνησκόντων εἶχον ἀφήσει τὴν ζωὴν μὲ οὐρανίους ἐλπίδας.

Ἐμείνεν εἰς τὴν θέσιν του, μέχρις ὅτου ὁ λοιμὸς ἔπαυσε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς· καὶ ὅταν ἀφῆκε τὴν πόλιν ἐκείνην, ὅπως πορευθῇ εἰς ἄλλην, οἱ κάτοικοι τὸν συνώδευσαν ἀνακραζόντες, ὅτι ἦτο ἄγγελος ἀποσταλὴς ὑπὸ τοῦ Ἀλλὰχ... Ὁ Σωτὴρ... Ὁ ἅγιος Ἀνὴρ τῆς Ἐρήμου, — καὶ ἔρραινον τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν διήρχετο, δι' ἀνθέων καὶ εὐλογιῶν.

Εἶχον παρέλθει εἴκοσιν ἔτη, πρὶν ἢ ὁ Ράλφος ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γενέθλιόν του πόλιν. Ἡ ἐπιστροφή του ἐπροξένησε μεγίστην ἐντύπωσιν· ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐξοχος ἐκείνη μορφή, ἐμφαίνουσα οὐράνιον εἰρήνην, ἐφαίνετο ὅτι ἀντενάκλα ἐπὶ τῶν πλησιαζόντων αὐτὸν ἀνθρώπων... τὸ γλυκύτατον μειδιάματό του, ὅμοιον πρὸς μαγγανείαν ψυχῆς, διέγραφε τοὺς γλυκοὺς καὶ πλήρεις καρτερικῆς μελαγχολίας χαρακτῆρας, καθιστῶν αὐτὸν ὃν, τὸ ὅποιον ἀνύψου τὸν νοῦν εἰς καθαράς καὶ εὐγενεῖς σκέψεις, καὶ πᾶς τις τυφλῶς ὑπετάσσετο εἰς τὴν γοητευτικὴν ἐπήρειαν, ἥτις προήρχετο ἀπὸ αἰσθημα ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ.

Ὁ Ράλφος ἐζήτησε διαφόρους συγγενεῖς καὶ φίλους· τινὲς εἶχον ἀποθάνει, ἄλλοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν πόλιν. Μετέβη τότε εἰς τὸ Νεκροταφεῖον, ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν ὥραν βεβυθισμένος εἰς σκέψεις πρό τινας